

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1009: Người Khéo Học, Vận Dụng Đạo Lý Duyên Sanh, Tùy Cơ Cảm Duyên, Mở Bày Vô Số Pháp Phương Tiện

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 087)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người khéo học, vận dụng đạo lý duyên sanh, tùy cơ cảm duyên (Tùy thuận căn cơ, cảm ứng nhân duyên), thị chúng chúng pháp (Mở bày vô số pháp phương tiện), để bạt trừ nỗi khổ của chúng sanh, ban niềm an vui cho chúng sanh.】

Mấu chốt của Bát Nhã chính là ở chỗ quý vị có biết học hay không, cũng chính là ý “khéo học” hay “không khéo học” được nói ở chỗ này. Quả thật khéo học, chữ “khéo” ở đây là thiện xảo phương tiện, nếu quý vị thật sự thấu hiểu, thì thành tựu của quý vị sẽ vô cùng nhanh chóng, thật sự có thể khế nhập vào cảnh giới Hoa Nghiêm. Trong pháp hội lần này, tôi cũng đã nhiều lần báo cáo cùng chư vị rằng, “Kinh Kim Cang” giảng về nguyên lý nguyên tắc, còn “Kinh Hoa Nghiêm” giảng về từng ly từng tí những chi tiết trong cuộc sống của chúng ta. Tức là đem lý luận của “Kim Cang Bát Nhã” ứng dụng như thế nào vào trong đời sống hằng ngày của chúng ta, đó chính là “Hoa Nghiêm”. “Hoa Nghiêm” giảng về sự, bốn Kinh (Kinh Kim Cang) giảng về lý. Người khéo học, đó chính là Thiện Tài Đồng Tử, ngài khéo học. Thiện Tài Đồng Tử không phải chỉ riêng một người nào cả, điều này chư vị cần phải biết. Phàm những ai khéo tu học, đều được gọi là Thiện Tài Đồng Tử, cho nên Thiện Tài Đồng Tử bao gồm cả nam nữ già trẻ, các ngành các nghề. Chỉ cần quý vị khéo học, quý vị có thể đem lý luận và phương pháp của “Kim Cang Bát Nhã” ứng dụng vào trong đời sống thường ngày, trong công việc, trong đối nhân xử thế tiếp vật, thì quý vị chính là Thiện Tài Đồng Tử. Nếu như quý vị lại có thể thật thà niệm Phật, cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy thì quý vị chính là Bồ Tát Phổ Hiền. Bồ Tát Phổ Hiền không phải chuyên chỉ riêng một người nào đó, mỗi người đều là Bồ Tát Phổ Hiền, đó chính là tu hạnh Phổ Hiền.

“Vận dụng đạo lý duyên sanh”, điều này có nghĩa là, thời thời khắc khắc, mọi lúc mọi nơi, khi sáu căn của chúng ta duyên với cảnh giới sáu trần, đều có thể đề khởi công phu quán chiếu. Đề khởi bằng cách nào? Ngay khi sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần, ta biết được rằng ở bên trong thì “tam tâm bất khả đắc” (ba tâm không thể được), ở bên ngoài thì duyên sanh tánh không, thấy đều bất khả đắc, đây chính là đạo lý duyên sanh. Nhìn rõ ràng, minh bạch, năng và sở đều không, thấy đều bất khả đắc. Trong cái bất khả đắc đó, đây chính là điều Phật dạy chúng ta trong “Kinh Kim Cang”: “Ứng vô sở trụ” (Nên không có chỗ trụ), điều này quý vị liền làm được; biết được bên trong và bên ngoài thấy đều bất khả đắc, thì liền vô sở trụ (không có chỗ trụ). Mặc dù không có chỗ trụ, thế nhưng sự tướng này đang hiển hiện ngay trước mắt, thân thể của tôi vẫn đang tồn tại, mọi việc của tất cả quý vị đều đang hiện hữu, “nhi sanh kỳ tâm” (mà sanh tâm kia), sanh tâm gì? “Tùy cơ cảm duyên”, sanh cái tâm này. Cái tâm này tôi xin giảng rõ ràng hơn một chút: Ta đã minh bạch rồi, ta được tự tại rồi, ta đã buông xả rồi, nhìn lại thấy tất cả chúng sanh vẫn đang còn mê hoặc, họ chưa buông xả được, họ vẫn còn chấp trước, họ đối với chân tướng sự thật vẫn hoàn toàn không hay không biết, ta phải tìm cách giúp họ giác ngộ, phải nghĩ cách để cho họ biết được chân tướng sự thật, đây gọi là độ chúng sanh, đây gọi là tu Bồ thí. Ở trong đây, tài bồ thí, pháp bồ thí, vô úy bồ thí thấy đều trọn đủ.

“Thị chủng chủng pháp” (Mở bày vô số pháp phương tiện), chữ “Thị” ở đây chính là thị hiện, chúng ta không những phải dạy cho họ, mà còn phải làm ra tấm gương cho họ xem, quý vị không làm cho họ xem thì làm sao họ tin được? Phải làm cho họ xem, làm ra dáng vẻ như thế nào cho họ xem đây? Hãy làm ra cái [phong thái] đại tự tại mà trong thâm tâm họ hằng ngưỡng mộ nhất, hướng về nhất. Sự tự tại này, xin thưa với chư vị, không phải là có tiền, không phải là có thế lực; có tiền có thế lực chưa chắc đã được tự tại. Suốt ngày từ sáng đến tối bận rộn khổ sở như vậy, thành thật mà nói, là bận rộn vì ai? Đây chính là mê hoặc. Người thế gian ngày nay bận rộn vô cùng, giống như con ruồi bị mất đầu, quý vị hỏi họ bận rộn vì ai? Họ trả lời không được. Cứ mơ hồ hồ đồ mà bận rộn. Sống, hồ đồ mơ hồ; chết cũng hồ đồ mơ hồ, điều này có hỏng bét hay không chứ! Như thế là sai rồi. Một người thật sự tỏ tường, thật sự minh bạch, thì sống một cuộc đời thông dong tự tại, an lạc vô cùng, đây mới thật sự là điều khiến người ta ngưỡng mộ. Biểu hiện ra bên ngoài, điều này có thể nói là mọi người không ai mà không ngưỡng mộ: mãi mãi trẻ trung, mãi mãi không già, đây là điều mà ngay cả những người thế gian đang mê đắm trong phú quý họ

cũng phải ngưỡng mộ. Nhìn lại bản thân mình đã già rồi, bản thân mình đã mắc bệnh rồi, còn người học Phật thì không bệnh không già, như vậy liền khiến người ta ngưỡng mộ. Giống như Lục Tổ Huệ Năng đại sư đã nói, suốt ngày từ sáng đến tối, quanh năm suốt tháng, trong tâm chỉ sanh trí tuệ, không sanh phiền não, quý vị xem như vậy mới an lạc làm sao! Quý vị hỏi ngài, vì sao ngài không già? Vì sao ngài không bệnh? Chính là vì ngài chỉ sanh trí tuệ, không sanh phiền não. Con người vì sao lại suy lão? Vì sao lại mắc bệnh? Là do phiền não quá nhiều. “Thị chủng chủng pháp”, phải học theo chư Phật Bồ Tát, điều này chúng ta cũng thường nói, Phật Bồ Tát làm tấm gương sinh hoạt tốt nhất cho tất cả chúng sanh, người học Phật chúng ta cũng phải học theo Phật Bồ Tát, làm ra một tấm gương tốt cho đại chúng trong xã hội, đủ thấy được rằng Phật pháp không hề tiêu cực.

“Để bạt trừ nỗi khổ của chúng sanh, ban niềm an vui cho chúng sanh.” Tất cả chúng sanh, bất luận họ mang thân phận gì, bất luận họ làm ngành nghề nào, bất luận phương thức sinh hoạt của họ ra sao, đều có thể lìa khổ được vui. Không cần thiết phải thay đổi phương thức sinh hoạt của họ, không cần thiết phải thay đổi ngành nghề của họ, ngay tại cương vị bản phận hiện thời của họ, liền lìa được tất cả sự khổ, có được tất cả sự vui. Đây là điều mà Phật Bồ Tát đã thị hiện cho chúng ta, là điều Phật Bồ Tát đã chỉ dạy cho chúng ta, đây mới là người thật sự khéo học, thật sự biết học. “Kẻ chẳng thể làm được”, chữ “chẳng thể” này chính là không khéo [tu học], học Bát Nhã bị thiên lệch rồi, học sai lạc đáng về mất rồi, những người như thế này trong giới Phật giáo hiện đại có rất nhiều. Cho nên mới nói là học tà rồi, vốn dĩ tu học chánh pháp, rốt cuộc lại hành thành tà pháp mất rồi.